/IN INGLIŠ, PLIZ/ (tujejezične strani)

Mentorica:
Urška Mitrović

Visoko drevo.
V višavah neba.
Tudi jaz si želim tja.

Živa Štefe, 8. b

A flying snake

Tim Zupančič Brdnik, 4. r

It is also known as gliding snake. This type of snake lives in South coast of India, Indokina, Sri Lanka, and in the rainforest. It hasn´t got wings, but it can fly. It's long and poisonous, but it isn´t dangerous for people. It probably sleeps in the trees. It is active during the day. It can fly, jump and crawl.

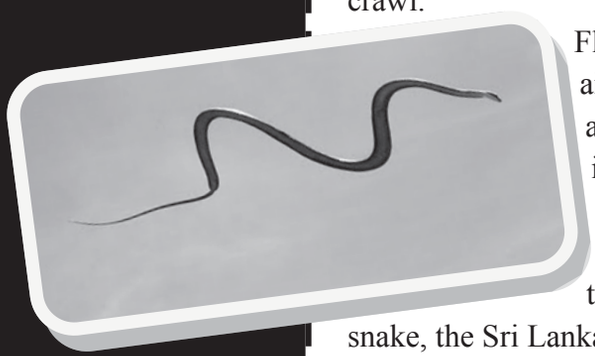

Flying snake can crawl up the tree and then it jumps. In the air it rolls itself, and so it flies. While sailing through the air, the snake flattens it's body to help glide, and moves in a serpentine motion to control direction and landing. It eats lizards, birds and rats. It´s carnivore. Different kinds of flying snakes are: the Golden tree snake, the Paradise tree snake, the Twin-bared tree, the Moluccan flying snake, the Sri Lankan flying snake. The Golden tree snake is green, black with cross-hatching, yellow or gold. Other names are: gliding snake, ornate flying snake, golden flying snake, gold and black tree snake, flying tree snake. This snake is about 130 centimetres long.

A whale

Zarja Mulh Novak, 4. r

Whales are the largest animals in the world. There are many kinds of whales. They live in big oceans because they need a big place to live in. They like cold waters because of food in it. During the mating season they swim in warm and hot waters.
They can swim, dive, jump and communicate with each other. They can't walk, run or climb.
Their nutrition is plancton, crabs, fishes …
They have a big mouth, big teeth, small eyes, two flippers (right and left), smooth skin, a big and long body and a long tail fin.

Did you know that the Blue whale is the biggest animal in the world and that the whale's heart weights about 180–200 kilograms and it's 640 times bigger than the human's heart?

It is also interesting that the whales are mammals and that the killer whales are the only known predator or Great white sharks, the most dangerous kind of sharks. It is nice to know that the whales communicate using melodic sounds.

Rastem dan na dan.
Hočem biti odrasel.
Človek sem že jaz!

Lovro Kek, 3. r

Protect the environment

Mentorica:
Metka Klemenčič

Patricija Zupančič
Zeleni log 22a
13523 Veliki Log
Slovenia

29 May 2019

Dear Take Action,

I'm writing to tell you about our new campaign to protect the environment. I'm from Primary School Veliki Gaber, a small village in Slovenia, Europe, and there are some things I would like to do there. I was thinking about getting more containers for recyclable material.

Everyone needs a container for organic waste, plastic and for paper. People have collected old plastic bottles at school, so they can raise money for people who need it.

Also, villagers have tried to take smaller baths or shorter showers to save water.

At our school we have already started doing this and I hope you could help us inform other people across the world.

With best wishes from Veliki Gaber Primary School, Slovenia,

Yours Sincerely,

Patricija Zupančič

Manca Kastelic Hervol, 9. r,
mentorica: Vida Ceglar

ISKALCI RIM NA POLJU POEZIJE

Rastem kot drevo.
Drevesa so tam spodaj.
Skupaj rastemo.

Naja Dobnik, 6. r

Drevo in svoboda.
Drobna ptica.
Zrem in rastem.

Živa Štefe, 8. b

Mogočno drevo.
Raste neutrudljivo.
V neznano. Večno.

Neža Jarm, 8. a

Selfie rap

Selfi je slika s telefona, ni čist' profi, a je vseeno slika.
Sploh ni važn', kaj okrog je, od deleč al' pa bliz',
Važno je, da pred fon nastaviš fris.
S filtrom ali brez lahko si morski pes,
Nared' en selfi in objavi ga na fejs
Insta, viber al pa snep.

Mal pa vseeno pazi, kaj objaviš gor.
Nikol' ne veš, kdo vse te gleda,
Mal pomisl' prej, pa po pameti, seveda!

In če prav pomislim, je kar nekaj navodil,
Da nar'diš en dober selfi, ne da b' se ubil.
Posluš' …
Ne slikaj se na gori, da ne padeš dol
In ne slikaj se na ladji, daj, ne bodi nor.
Ne plezaj na most, ne slikaj se na strehi,
Ko delaš selfi, so ti največji grehi.

Pazi, dobro pazi, da se ne zasvojiš,
Naredi le en selfi in lahko zablestiš.

Pa saj to ni nekaj nov'ga, selfi je že stara stvar,
slikal so že sami sebe, to celo za d'nar.
Treba se je le po galeriji malo zazret',
Od nekdaj pravimo mu avtoportret.

Mark Hribar, 7. r, sodelovanje na prireditvi Avtoportretne upodobitve v galeriji likovnih samorastnikov Trebnje
mentor: Primož Vasle

Življenje je enkratno (poskus gazele)

Mi smo na tem planetu, da *živimo*, **življenje je enkratno.**
Mi živimo zato, da druge *ljubimo*, **življenje je enkratno.**
Če cenimo drage v našem življenju, pazimo,
da jih nikoli ne *izgubimo*, **življenje je enkratno.**
Za varnost vseh nas se še kako trudimo,
a vseskozi se nevarnosti *bojimo*, **življenje je enkratno.**
Tako zelo trdo delamo za nekaj,
kar na koncu vedno *izgubimo*, **življenje je enkratno.**
Naj življenje živimo
ali ga zgolj *odsedimo*, **življenje je enkratno.**
Za vse te bolečine
pomagati ne *znamo*, **življenje je enkratno.**
Zdi se, da negativna stran vedno zmaga,
toda mi naj zgolj za pozitivno *skrbimo*, **življenje je enkratno.**
Živimo vsak dan,
kot da jutri dočakali ne *bomo*, **življenje je enkratno.**
Ljubimo druge,
kot da se smrti ne *bojimo*, **življenje je enkratno.**

Ana Kek, 9. r
mentorica: Olga Podpadec

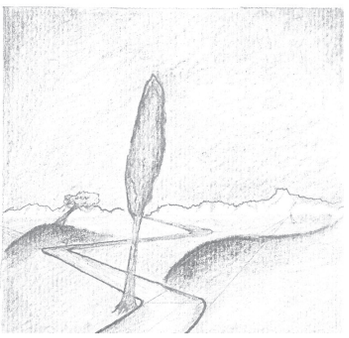

Val Predalič, 9. r
mentorica: Anamarija Šmajdek

Ivanka Šivanka

Bila je šivanka,
njeno ime bilo je
Ivanka.

Imela je prijateljice niti,
vsaka od njih hotela je piti.

Ivanka je šivala blago,
modro kot nebo.
Iz tega blaga so nastale obleke
In ena od njih bila je od Rebeke.

Rebeka je dobila
hlače,
za lase pa krtače.
Na hlačah je bil velik žep,
kamor lahko je pospravila rep.

Dobila je še čevlje,
na katerih so bile bleščice
kot nalašč za njene
drobne nožice.

Ana Grošelj, 5. b
mentorica: Tadeja Gliha

ISKALCI RIM NA POLJU POEZIJE

Lep kakor slika,
tvoje selfije vsaka
rada poklika.

Ana Šadl, 8. a

V življenje grem
in korakam ponosno.
Rastem kot drevo.

Eva Mihajlovska, 6. r

Rastem kot drevo.
Sem sadika sekvoje.
Rastem za večnost.

Lovro Kek, 3. r

Pika, kakor neskončnost velika

Pika je lahko velika,
VELIKA kot olika.
Ampak,če olike ni,
si pa pika ti.
Sonce je velika pika,
ki nam podnevi mežika.
Ali kot luna, ki se spremeni
v C, ki na začetku abecede leži.
Tako tudi na koncu te pesmi.
ena pika stoji.

Ana Grošelj, 5. b
mentorica: Tadeja Gliha

Lepe težave

Te njegove oči
vrtajo vame spet in spet.
Od njegove lepote se v glavi zvrti,
odvrniti ne da se od njega oči.

Ves čas mi roji po glavi
in to mi dela dve težavi.
Najprej učiteljica
čudno vame strmi,
potem pa še prijateljice
obračajo oči.

A mene ne moti,
da je on v moji glavi.
Meni ne dela nobenih težav,
da mislim ves čas prav nanj.

Ana Šadl, 8. a
mentorica: Olga Podpadec

Kaj je selfi?

Kaj je selfi?
Je selfi slika obraza,
je kakšna »mamina maza«?
Morda le kakšna nakaza!?
Selfi, morda sebek,
je moj osebek,
je moj portret,
poslan v vesolje,
na internet …
Selfi je moj obraz,
zapisan v vesolja čas …

Naja Dobnik, 6. r, sodelovanje na prireditvi Avtoportretne upodobitve v galeriji likovnih samorastnikov Trebnje
mentorica: Olga Podpadec

Živa Štefe, 8. b
mentorica: Anamarija Šmajdek

Življenje

Spet se v našem življenju
sreča poigrava,
s prijatelji se zabava
s smehom se uspava.

Ampak, kdo je skladatelj?
Skladatelj? Tam nad gorami
se igra s prijatelji.
žvenketa z žalostjo.

Gleda in nas uspava.
Vem, preživetje je ujetost,
a je tudi sreča,
ki izgoreva kot sveča.

Ampak, kdo je ta bik,
ta neznosen krik,
ki s smrtjo se igra.
Ah, smrt je le krt.

Nika Matoh, 5. b
mentorica: Tadeja Gliha

Strto srce

Zakaj si me zapustil,
ko potrebovala sem te?

Zakaj mi nisi pomagal,
ko skrbi težile so me?

Jokala sem sama v sobi,
tožila o svoji usodi.

Sploh te ne poznam več,
postal neznan si preveč.

Res pomenil si mi vse,
ostalo je le moje strto srce!

Patricija Zupančič, 8. b
mentorica: Anamarija Šmajdek

Tia Vanessa Gregorčič, 8. a
mentorica: Olga Podpadec

Ljubezen

Ko pomislim nate,
kar omedlim.
Brez tebe takoj zbolim.
Moje srce po tebi hrepeni.
Zdi se mi,
da ljubezen si ti.
Ti si spoznala moj značaj,
kot bi pila čarobni čaj.
Res rad te imam,
ti na kitaro igram.
Prepotoval bi širni svet,
da bi te našel spet.

Lovro Kek, 3. r
mentorica Olga Podpadec

Katja Koželj, 8. b
mentorica: Anamarija Šmajdek

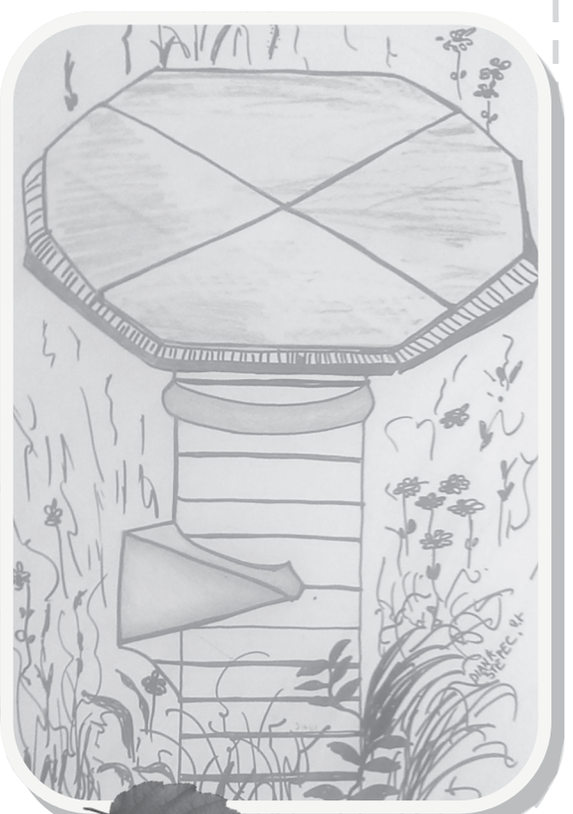

Diana Štepec, 9. r
mentorica: Vida Ceglar

ISKALCI RIM NA POLJU POEZIJE

Vas

V vasi je manjša vas.
V manjši vasi je manjša vas.
V še manjši vasi je najmanjša vas.

V najmanjši vasi je šola.
V šoli je manjša šola.
V manjši šoli je še manjša šola.
V še manjši šoli je najmanjša šola.

V najmanjši šoli so učenci.
Učenci pa so veliki.
Preveliki za najmanjšo šolo.
Zato naj pogumno odkorakajo v svet.

Lorelai Kovačec, 5. a
mentorica: Lidija Ožek

Jaka Kovačič Faletič, 8. b
mentorica: Anamarija Šmajdek

Moj dan

Vsako jutro se tuširam
in mami zelo rada masiram.

Dobro od rok mi gre krtačenje,
se bolje pa oblačenje.

Najraje imam petje,
ampak še rajši pa dretje.

Zjutraj pojem zajtrk,
ampak je zelo kratek.

Zvečer se k mami grem crkljat,
nato pa mami reče, spat!

Karin Horvat, 5. b
mentorica: Tadeja Gliha

O selfijih

Selfiji so lepa stvar,
če ga posnameš, postaneš car.
Najlažje selfije lovijo
tisti, ki dolge roke si lastijo.
Včasih s prijatelji skupaj se režimo
In nove selfije lovimo.
Da posneti selfi znaš,
rabiš čas –
a vsak nadarjen ni za to,
naučiti mora se nato.
In tako naj bi to znali vsi,
ampak to ne gre na en, dva, tri.

Lep kakor slika,
tvoje selfije vsaka
rada poklika.

Lažje je vse.
Brez selfijev več ne gre –
selfiji so in.

Ana Šadl, 8. a
mentorica: Olga Podpadec

LITERATURA 'RAZTURA'

Mentorica:
Justina Zupančič

1. razred se potepa

Kolesarjenje
Z očijem sva se odpeljala v Ivančno Gorico. Jaz sem se lahko vozila s kolesom po poligonu. Oči je šel kupit sendviča. Nato sva se odpeljala s kolesom proti Obolnem. Vozila sva se po travniku. Vožnja je bila zelo hitra. Tam sva popila sok. Nato sva se vrnila do avtomobila.

Zarja Kozlevčar

Izlet v Novo mesto
Mami je nas odpeljala v Novo mesto. Tam smo v trgovini kupili omaro za knjige. Potem smo odšli na sok. Nato je šla mami še v druge trgovine. Meni je mami kupila nove čevlje. Potem smo šli na pico. Nato smo se odpeljali domov.

Eva Kopač

Škocjanske jame
Bil je četrtek, ko smo se z mami in očijem odpeljali v Škocjanske jame. Videla sem reko z imenom Reka. Mami mi je prebrala o sovi uharici, ki tu domuje, da ima oranžne oči. Potem smo šli v jame. V njih sem videla kapnike. Všeč mi je bilo, ker so se kapniki svetlikali. Zvedela sem, da ko se kapnika združita, nastane steber. Reka Reka je ustvarila Škocjanske jame. Šli smo tudi na sprehod in se razgledovali nad Reko.

Manja Pergar

Izlet v Italijo
Odpeljali smo se v Italijo. Stanovali smo v vili. V mestu smo jedli pico. Bili smo tudi pri jezeru. Tam so imeli tudi živalski vrt. Šli pa smo tudi v Gardaland.

Peter Golob

Čateške toplice
Z mamo, očkom in bratom smo se šli kopat v Čateške toplice. Tam nisva z bratom smela teči. Vozila sem se po toboganih. Največji je bil oranžni tobogan. Plavam že brez rokavčkov. Pod vodo sem delala stoje. Bilo mi je zanimivo in lepo. Potem smo šli domov. Bil je lep dan v toplicah. V avtu sva z bratcem zaspala.

Ema Zemljak

Živalski vrt
Oči, mami, Jan in jaz smo šli v živalski vrt. Tam sem videla opico, slona in žirafo. Šli smo tudi do belih opic. Igrala sem se na žogah. Šla sem tudi na sladoled. Potem smo šli domov.

Zarja Pekolj

Morski bazen
Pripeljali smo do hotela, razpakirali, se oblekli in šli v bazen. Vadila sem plavanje brez rokavčkov. Vozila sem se tudi po toboganu. Popoldne smo rolali po cesti ob morju. Peljali smo se s štirikolesnikom in jedli sladoled, ki se je imenoval samorog. Ob vračanju domov je nas oči odpeljal še na Nanos. Tam sem videla veliko anteno in močno je pihalo.

Jasmina Salihović

LITERATURA 'RAZTURA'

Jaz tudi rastem.
Razširjam svoje veje
do neskončnosti.

Zala Zupančič, 6. r

Najprej se rodim.
Narišem si življenje
in grem v nebo.

Eva Mihajlovska, 6. r

Moram odrasti,
odgovornost sprejeti,
trdna postati.

Ana Šadl, 8. a

Življenje je lepo …

Mentorica: Olga Podpadec

Zala Zupančič, 6. r

2. mesto v kategoriji »PROZA« na natečaju Srednje elektro in tehnične šole Novo mesto.

»Življenje je lepo,« bi lahko čivkali brezskrbni ptički na veji … »Življenje je lepo,« je naslov neke pesmi, ki gre hitro v uho … »Življenje je lepo« še najbolj zveni kot reklama. Kupite ga! Dobili boste …
Reklama bi šla lahko takole: »Ste že naveličani dolgočasnega življenja? Naredite si ga bolj zabavnega! Kupite paket za mlade. Dobili boste: bon za sladoled, veliko prijateljev in še druge zanimive stvari, kot so telefon, tablica, računalnik … V paketu brezplačno prejmete tudi super starše, prijazno starejšo sestro in ubogljivega mlajšega brata. Naredite stop dolgočasnemu življenju! Če pokličete zdaj, boste ob nakupu prejeli še petdesetodstotni popust. Življenje je lepo!«
Ne boste verjeli. Jaz imam ta paket. In sem ga tudi preizkusila. Zato vam lahko povem, kako je z njim v resnici. Takole: Sestre v paketu ni bilo. Sem pa dobila bratca, ki pa je nagajiv in nadležen. V paketu sem dobila bon za sladoled, ki pa ga ne smem jesti. Moja super mami mi je razložila, da ni zdrav. V paketu sem dobila tudi telefon, ampak zaradi super očija lahko na video igre kar pozabim. Super starši iz paketa imajo namreč napako in pogosto težijo …
Vsi vemo, da mladost ne pomeni le sladoleda in prijateljev, ampak tudi šolo in različne obveznosti. No, mogoče bi lahko vzela paket za odrasle ali pa za upokojence ali majhne otroke. Ko pa pogledam starše, babico, dedka, bratca …, pa ugotovim, da tudi oni niso ves čas nasmejani. Življenje ni vedno lepo. Ima pa lepe trenutke, kar je tudi v redu. Če ne bi nihče imel nobenih obveznosti, službe, šole …, bi vsi samo posedali, vsak s svojim telefonom. To pa je, vsaj zame, tudi dolgočasno.
Zato se mi zdi prav, da so v življenju lepi in tudi manj lepi trenutki. In prav je, da tako kot v reklamah, ne izvemo vsega že v naprej. Presenečenja nam naredijo življenje še bolj zanimivo in zares lepo.

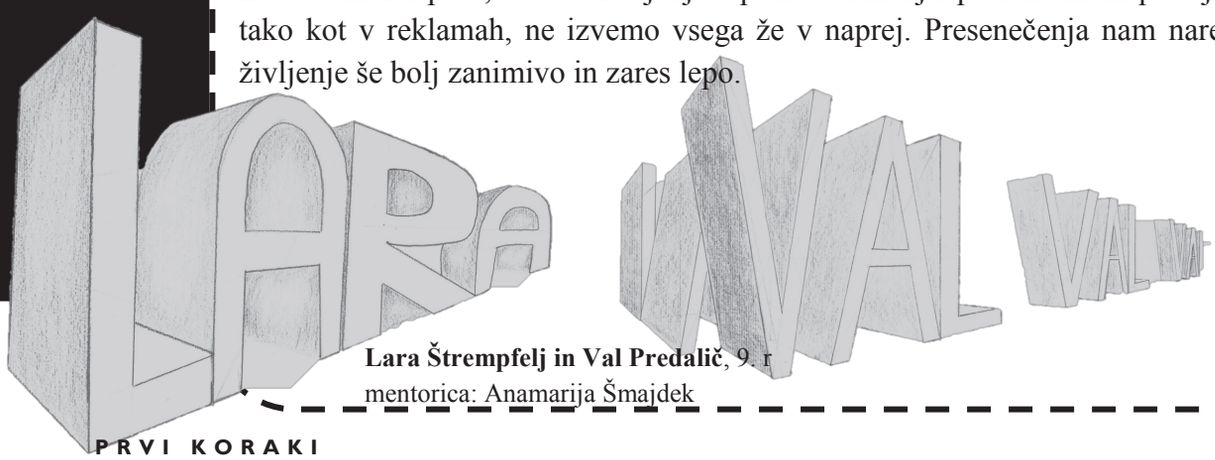

Lara Štrempfelj in Val Predalič, 9. r
mentorica: Anamarija Šmajdek

Srečna je pot, če je ljubezen vodnik …

Mentorica: Olga Podpadec

Priznanje, nagrada in objava v zborniku Rastoče knjige na natečaju Srečna je pot, če je ljubezen vodnik – OŠ Drska, Novo mesto.

Tia Vanessa Gregorčič , 8. a

Vsi ljudje si želimo biti srečni. Mar ni tako? Tudi jaz želim biti srečna. Ljudem okoli sebe privoščim srečo. Toda kaj je sploh sreča? Kdaj je človek zares srečen? Je sreča, če imaš veliko denarja? Velik avto? Veliko hišo? Vikend na morju? Je sreča, da lahko greš v trgovino in kupiš vse, česar si želiš?
Jaz sem srečna, ko sem s prijatelji in se zabavamo. Srečna sem, ko grem na plesne vaje. Srečna sem, ker vem, da me imata mami in oči rada. Srečna sem, ker sem zdrava in lahko hodim v šolo, čeprav ne maram učenja. So pa tam ljudje, ob katerih se dobro počutim. Ki mi pomagajo, če se mi zalomi kakšna stvar. Mi svetujejo in me bodrijo ob težavah. Nima vsak te sreče, da se lahko na nekoga obrne in mu pove, kaj ga muči. Ogromno ljudi je na svetu, ki so sami, pozabljeni celo od najbližjih.

Sreča je, da imam dovolj, da živim v redu in lahko sanjam, kaj želim postati. Imam svojo sobo, svoj mali svet. Lahko si postavljam cilje in hodim po svoji poti. Bo ta pot srečna? Prav verjetno ne vedno. Verjetno moramo ljudje okusiti nesrečo, da znamo ceniti in prepoznati srečo. Po mojem je sreča le trenutek, za njo pa stoji zadovoljstvo. Ne moreš stalno jadrati na krilih sreče. V čem bi bil smisel sreče, če bi bil stalno samo srečen? Potem je ne bi mogel ceniti.

Ne verjamem pa, da je sreča v velikih stvareh. Mislim, da je v malih. Mislim, da je sreča, če se mi učitelj v šoli nasmehne in mi nameni prijazno besedo. Sreča je, če lahko jaz komu pomagam, ker se potem dobro počutim. Sreča je, da se lahko vsak dan iz šole vrnem tja, kjer me imajo brezpogojno radi. Sreča je, da grem s prijateljico na sprehod. Da lahko s sošolci praznujem svoj rojstni dan. Da me objamejo. Sreča je tudi, če so jezni name, ker nečesa nisem naredila prav oz. sem ravnala napačno, saj me želijo videti na pravi poti in jim ni vseeno zame.

Ljudje si vedno česa želimo. In se nam zdi, da smo nesrečni, ker tega nimamo. Zato želimo do tega priti, priti do cilja. Ampak kaj če je sreča že to, da si znamo želeti, kajti človek, ki si ničesar ne želi, najbrž ni srečen. Je pot do cilja že sreča? Na tej naši poti je polno vzponov in padcev, včasih se ti zazdi, da je vse tako težko in te nihče ne razume, imaš slabe dni in si brez volje in energije, potem se pa nekaj zgodi, kar te strašno razveseli in kar zažariš. Sreča, a ne? »Sreča ni v glavi in ne v daljavi, ne pod palcem skrit zaklad. Sreča je, če se delo dobro opravi. In ko imaš nekoga rad.« To so besede pesnika Toneta Pavčka. Mislim, da je on kar razumel srečo in bil istega mnenja o sreči kot jaz. Za srečo se treba truditi in ne samo čakati nanjo, da te obišče. Sreča se skriva v naših medsebojnih odnosih. Vsak človek ima rad, da so prijazni z njim, vsak se rad počuti razumljenega in sprejetega, vsak rad sprejme nasmeh in pohvalo … Ljubezen je torej pot do sreče .

Težko je vedno imeti rad. Toda ljudje smo osebe, ki za srečo potrebujemo drug drugega. Ko osrečuješ druge, si te sreče deležen tudi sam. »Nekoga moraš imeti rad, pa čeprav trave, reko, drevo ali kamen, nekomu moraš nasloniti roko na ramo, da se, lačna, nasiti bližine, nekomu moraš, to je kot kruh, kot požirek vode, moraš dati svoje bele oblake, svoje drzne ptice sanj …« pravi pesnik Ivan Minatti.
Verjetno je sreča vedno nekje blizu, za vsakim ovinkom, samo videti jo treba.

LITERATURA 'RAZTURA'

Pravljično bitje v 21. stoletju

Mentorica:
***Lidija* Šajn**

Monika Lah, 4. r

Nekega dne je na zemljo padla orjaška žoga. Padla je točno na naše polje. Skozi ventil žoge je stopil čudežni možic in za njim cela vojska in za vojsko železni roboti. Zaželela sem jim dobrodošlico, možic pa je nos obrnil v oblake in se predstavil. Povedal je, da mu je ime Žnodral Gobak, ampak ga kličejo Žnoder, ker je podoben kepi smrklja. Prosil je, če mu lahko razkažem deželo.

Popeljala sem ga do središča ulice. Sosedje so se ravnokar odpravljali na dogo pot z letalom v Turčijo. Soseda je na ves glas začela kričati, da so nas prišli napast, njen vnuk pa je takoj pomislil, da so prišli vojaki in vitezi, ki se bodo borili z zmajem iz njegove domišljije. Raje sem jih hitro popeljala dalje, da ne bi zbudili starega strica iz sosednje hiše, ki ne mara ne otrok ne sosedov. Lahko bi rekli, kar nobenega, razen njegovega mačka Fucifeljia. Medtem, ko smo hodili po gozdu, sem jim razlagala, kaj so listi in kakšne herbarije sem naredila z mojo sestrično. Nato pa smo prišli do potočka. Cela vojska z roboti se je ustavila pred potočkom.

Pogledala sem nazaj, zakaj mi ne sledijo. Žnodru so začeli sezuvati čevlje, roboti so ga pahljali z železnimi žlicami, ki so bile velike kot jaz. Žnoder si je v potoku močil noge, vojska pa se mu je priklanjala in mrmrala (pahljajte roboti, priklanjajte se vitezi, v dragoceni strugi kralj si noge moči.).

Čez nekaj časa so odnehali in razložili, da je pri njih doma tudi voda in vsako ljudstvo mora vodo varovati tako, da si v njem njihov poglavar namoči noge. Medtem ga pihljajo in se mu priklanjajo. Ko pa smo prišli do konca ulice, so roboti popadali na tla. Žnoder mi je rekel, da bo moral obisk zaključiti, ker je robotom zmanjkalo baterij. Cela vojska se je zrinila v krog in začela peti (Oj, pridi, domov gremo z žogo letečo). Žoga je prišla do njih, poslovili so se in odšli.

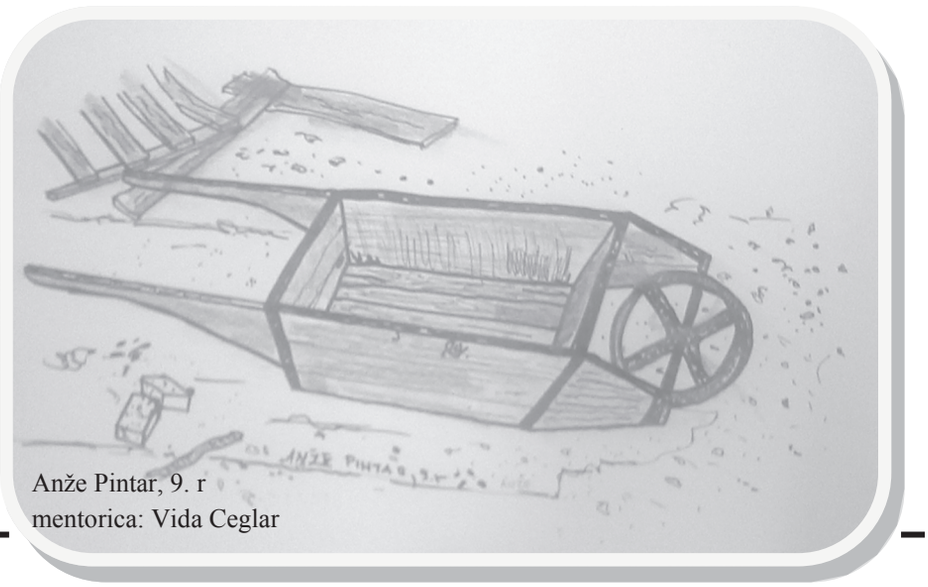

Anže Pintar, 9. r
mentorica: Vida Ceglar

LITERATURA 'RAZTURA'

LJUBEZEN DO SAMEGA SEBE

(Natečaj za najboljše ljubezensko pismo)

Mentorica:
Olga Podpadec

Neža Jarm, 8. a

Dolga Njiva, 8. 9. 2018

Draga moja Energija!

Hvala ti, da me ženeš naprej. Prvi spomini, ki se jih še zavedam in spomnim, segajo v čas, ko sem začela hoditi v šolo, pa še ti so bolj medli, tako da sem si delno sliko ustvarila šele po pripovedovanju staršev in tedanjih sošolcev. O teh spominih bi torej bolj težko pisala, lahko pa ti povem o občutjih in mislih iz bližnje preteklosti, ko sem začela spoznavati predvsem samo sebe in svoje odzive na okolico ali določene dogodke.

Veliko vlogo v mojem odraščanju in šolanju skozi teh nekaj let so imeli seveda starši. K njim sem se zatekla po nasvet ali odgovor, seveda pa tudi po pomoč. Zelo dobro se spomnim trenutka, ko sem mami težila o tem, kako dolga bo še osnovna šola, ona pa se je le smehljala. Zdaj vem, ko sem skoraj že na koncu osnovne šole, da bo minilo kot blisk. Veliko je bilo dogodkov, ki sem jih doživela in bi bili vredni zapisa. Seveda je bilo nekaj tudi prav grenkih in bridkih spoznanj skozi odraščanje, vendar to pač sodi v tok življenja.

Moje šolanje do zdaj je zelo radovedno in polno novih izzivov, ki jih srečujem vsak dan. Zelo malo je bilo trenutkov, v katerih sem bila osamljena in zapuščena. Levji delež pri tem nosijo seveda moji sošolci, ki so bili strpni do mene in so me vselej radi sprejemali v svojo družbo. Le upam lahko, da bo tako tudi vnaprej.

Učenje, ki se ga nekateri izogibajo na vse kriplje, mi ni nikoli predstavljajo večjih težav. Vedno sem rada vzela v roke kakšno dobro knjigo, ki je nisem prej odložila, dokler nisem obrnila zadnjega lista, in še zdaj je tako. Ob tej priliki velja zahvala seveda vsem mojim dosedanjim učiteljem. Lahko le upam in želim vsem tistim mladim, ki bodo morda nekoč sedeli prav na istih stolih kakor jaz, da ne bi jemali šole kot obvezno zlo, temveč kot nekakšno odskočno desko v življenje.

Resnično upam, da mi bo tisti rek, ki ga izgovarjajo modri ljudje, še vnaprej ostal v moji glavi. Namreč: ne učimo se za učitelje, temveč zase in za življenje. Mislim, da mi je šola dala in mi tudi še bo veliko »radovednostne« energije.

Z lepimi pozdravi

za vedno tvoja Neža

Pia Zupančič, 3. r
mentorica: Suzana Jefim

ČAS ZA INTERVJU

Želiš živeti?
Želiš v višave rasti?
Spoznavaš svet.

Živa Štefe, 8. b

Drevo me spremlja
skozi moje življenje,
ker raste kot jaz.

Eva Mihajlovska, 6. r

Iz zemlje seme.
Že drevo v veličini.
Krošnja v nebo.

Neža Jarm, 8. a

BORIS PRAZNIK

Mentorica:
Olga Podpadec

Intervju je pripravila: **Pia Praznik ter učenci 6. r**

Naši učitelji velikokrat omenijo, kako so ponosni na nas in na naše nekdanje učence, ki so v življenju delavni, prizadevni, pošteni, uspešni … Takih je res veliko. Na športnem področju je eden najvidnejših Boris Praznik.
Učenci 6. razreda smo se pogovarjali z Borisom Praznikom in mu zastavili nekaj vprašanj.

Ali je bil kdo, ki vas je prav posebej navdušil za kolesarstvo?
Težko rečem, da me je kdo navdušil za kolesarstvo. Šlo je bolj za splet okoliščin. Zaradi poškodbe kolena sem začel več kolesariti. Sčasoma pa me je to tako zelo navdušilo, da sem danes zelo aktiven kolesar.

Koliko časa že kolesarite?
S kolesom se vozim že dolgo, resno pa kolesarim od leta 2012.
Zakaj ste se odločili za ta šport?
Kolesariti sem začel po operaciji kolena, ker so mi tako svetovali zdravniki. Za ekstremno kolesarstvo pa me je navdušil pokojni Jure Robič, ki sem ga takrat spremljal pri njegovih neverjetnih podvigih.
Koliko medalj imate?
Medalj ne štejem. So pa nekatere, ki mi pomenijo nekaj več. Za temi priznanji se skriva veliko več kot samo medalja. To je nagrada za ves trud, ki ga vložiš v to. Skromna pozornost, ki meni pomeni ogromno.
Kolikokrat ste šli že na dirko okoli Slovenije?
Na startu DOS Extrem (Dirka okoli Slovenije) sem bil že šestkrat. Prevozil pa sem jo petkrat. Enkrat žal nisem prišel do cilja. Sem pa vsako leto izboljševal rezultat tako, da sem lani dosegel svojo najboljšo uvrstitev, in sicer drugo mesto.

Kdo je vaš idol?

V začetku sem najbolj vneto spremljal Jureta Robiča, ki je bil naš najboljši ekstremni kolesar. Danes pa zelo vneto stiskam pesti za Primoža Rogliča, ki se trenutno bori na eni največjih dirk na svetu. Me pa zanimajo tudi drugi športi, tako da bi se lahko našlo še več posameznikov, ki jih spremljam in navijam za njih.

Ali ste že v šoli pokazali zanimanje za kolesarstvo?

V mladosti sem skupaj z vrstniki tekal za žogo. Najbolj sem bil aktiven v nogometu, ki sem ga tudi treniral. Najprej v Ivančni Gorici, kasneje pa v Litiji. Po poškodbi, ki sem jo staknil na nogometu, pa sem pristal na kolesu.

Ali je oprema draga?

Ja, oprema za kolesarjenje je draga. Če se voziš veliko, je obraba lete še toliko večja. Če pa kupiš poceni materiale, je zaradi slabe kvalitete na koncu vse še dražje.

Gospod Boris Praznik, hvala, da ste si vzeli čas za nas. Želimo vam še veliki prijetnih uric na kolesu ter še več odličnih rezultatov.

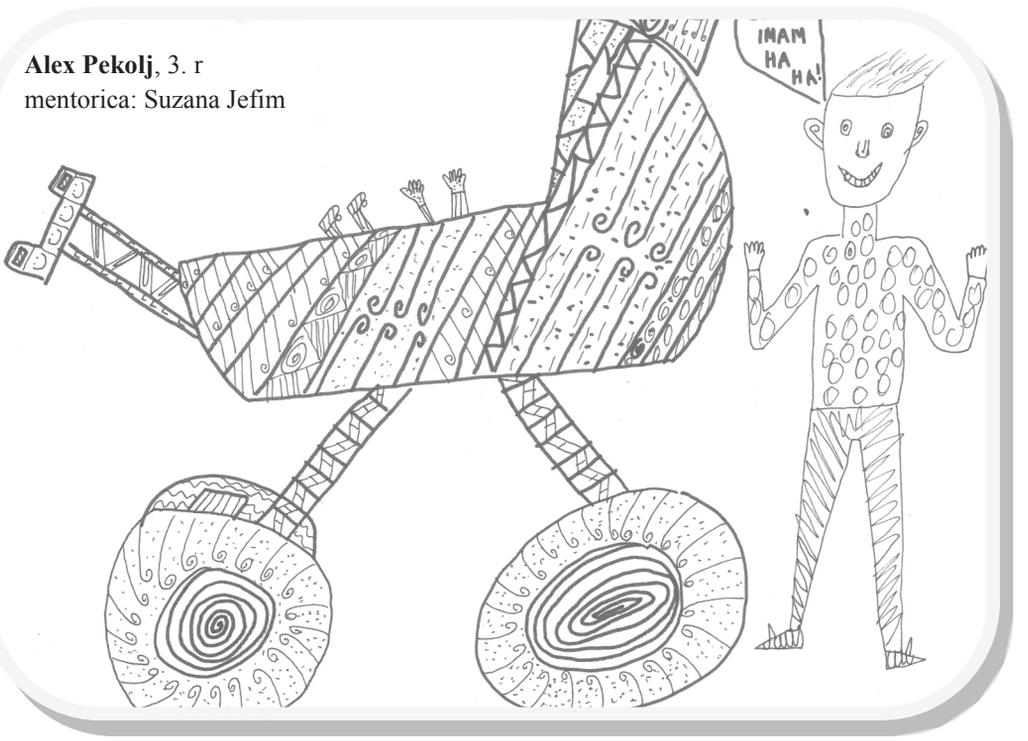

Alex Pekolj, 3. r
mentorica: Suzana Jefim

ČAS ZA INTERVJU

SPOŠTLJIV ODNOS DO SOLJUDI JE PRAVA POT DO USPEHA

Mentorica:
Olga Podpadec

Intervju je pripravila: **Sara Zupančič ter učenci 6. r**

Anton Zupančič je mož in oče treh otrok. Je ustanovitelj in lastnik podjetja Orkoplast. Podjetje se ukvarja z orodjarstvom in izdelovanjem kovinskih izdelkov predvsem za avtomobilsko industrijo in elektroindustrijo.

Kje se nahaja vaše podjetje?
Podjetje se nahaja na dveh lokacijah, in sicer v Pristavici pri Velikem Gabru in v Bogi vasi.

Kje ste dobili idejo za ime podjetja?
Ime podjetja je predlagala moja žena Alenka. Sestavljajo ga začetnice naših dejavnosti: OR=orodjarstvo, KO=kovinarstvo in PLAST=plastika.

Koliko ste bili stari, ko ste prevzeli podjetje?
Podjetje sem prevzemal postopoma, med 23-im in 26-im letom.

Koliko oseb je zaposlenih v podjetju?
V podjetju je zaposlenih 72 oseb.

Katere lastnosti cenite pri delavcu?
Pri delavcu predvsem cenim lastnosti, kot so: doslednost, natančnost, lojalnost in samoiniciativnost.

Kakšen odnos imate z delavci?
Z delavci imam profesionalen odnos.

Koliko koščkov naredite v enem letu?
Naredimo okoli 100 milijonov koščkov.

Ali vam podjetništvo kdaj odvzame čas za družino?
Podjetništvo mi velikokrat odvzame čas za družino.

Ali je vaš posel družinski (če je – ali ga boste tudi vi predali naprej)?
Ja, naš posel je družinski … Če bo interes, ga bova z ženo z veseljem predala naprej (zamišljen nasmeh).

Zakaj ste se odločili, da boste imeli svoje lastno podjetje?
Izziv mi je bilo nadgraditi obrtno delavnico mojega očeta v podjetje.

Ali se vam zdi, da vam gre vodenje podjetja dobro od rok?
Moje mnenje je, da mi gre dobro.

Koliko let že vodite podjetje?
Podjetje vodim že 16 let.

Kakšna odgovornost je imeti svoje podjetje?
Odgovornost je velika, vendar, če stvari vodiš pravilno in pošteno, je breme odgovornosti znosno.

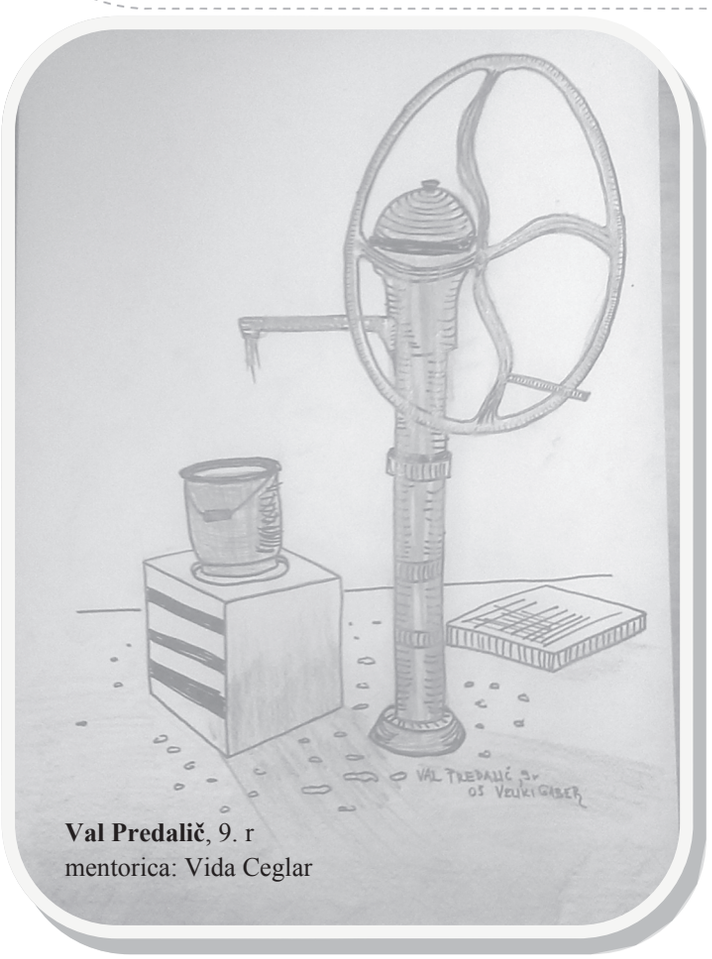

Val Predalič, 9. r
mentorica: Vida Ceglar

Zrastel si.
Si postal končno boljši?
Vidiš samega sebe?
Živa Štefe, 8. b

Vsaka pa zraste,
kot je visoko drevo.
Doživi srečo?
Eva Mihajlovska, 6. r

VKLOPI MOŽGANČKE

Ob drevesu se
počutim kot doma.
Vem, rastem z njim.

Zala Zupančič, 6. r

Drevo raste tam,
jaz z drevesom rastem.
Skupaj živiva.

Naja Dobnik, 6. r

Kakor drevo res
bilo je majhno nekoč –
zdaj skupaj raseva.

Ana Šadl, 8. a

UGANKE

Mentorica:
Suzana Jefim

1. Je bela in igriva, senu brez težav je kos. Volna je njen ponos.
Jaka Glavan, 3. razred

2. Lahko je pisane barve. Na vrhu je luknja, da mamica vanjo šopek dišečega cvetja da.
Alex Pekolj, 3. razred

3. V njem dojenček se igra, medtem ko mama vozi ga.
Lovro Kek, 3. razred

4. On je kralj živali, znan po grivi je na glavi.
Lovro Kek, 3. razred

5. Na vratu zvonček ji cinglja in ko se naje, mleko nam da.
Lovro Kek, 3. razred

6. Je eleganten, čeden in če vidi samico, razpre svoje perje.
Lara Cafuta, 3. razred

7. Na rokah jih nosim, da zebe me ne. Če mi je vroče, stran vržem jih le.
Alen Erjavec, 3. razred

8. Kaj po zraku tam leti? Avion se meni zdi. Ampak krilo se premika. Kaj bi to lahko bilo?
Jaka Travnik, 3. razred

Anamarija Rožič, 9. r
mentorica: Vida Ceglar

Rešitve: 1. ovca, 2. vaza, 3. voziček, 4. lev, 5. krava, 6. pav, 7. rokavice, 8. ptica.

DONATORJI, ki so omogočili tisk glasila:

Trèves d.o.o.

Antus

KOTAR TRANSPORT d.o.o.
Cesta 7, SI - 8213 Veliki Gaber
e - mail: kotar.transport@siol.net
Tel. & fax: (00386) 07 / 30 46 700, 30 46 527

barjans
080 50 77 | barjans.si

EKOLOŠKA kmetija KUKENBERGER

25 let INTEGRAL NOVO MESTO

Biotera
Podjetje za ravnanje z odpadki

DEKORACIJA IN OBNOVA POHIŠTVA
ANDREJ Krese s.p.
Dobrava pri Stični 22
1295 Ivančna Gorica
Tel.: 01/7878-151
GSM: 041/368-028

ORKOPLAST

Likovni extempore Kostanjevica
Ana Kek, Lara Štrempfelj, Diana Štepec 9. r
mentorica: Vida Ceglar

Priznanje na državnem nivoju, likovni natečaj
Naravne in druge nesreče – Neurje
Naja Dobnik, 6. r
mentorica: Vida Ceglar

PRVI KORAKI

glasilo Osnovne šole Veliki Gaber

Glavni urednik: Primož Vasle

Odgovorni urednik: mag. Gregor Udovč

Uredniški odbor:

Primož Vasle, Suzana Jefim, Lidija Ožek

Naslovna slika – foto: Primož Vasle

Tisk: Antus d. o. o.

Naklada: 260 izvodov

Junij, 2019

ŠOLSKI SKLAD

Igre brez meja, junij 2019